

100 éve kezdődött a vízilabda aranykora

Létrehozás: 08/22/2026 - 13:00

Szerző: Melano

 [1]

1926. augusztus 22-én, azaz épp száz évvel ezelőtt nyerte meg az első aranyérmét a magyar vízilabda-válogatott.

A sportág azóta páratlanná váló sikersorozata természetesen Budapesten kezdődött, a Császárfürdőben rendezett Európa-bajnokságon. Azóta győztünk 13 Európa-bajnokságon és 27 éremmel vezetjük az örökrangsort – akárcsak az olimpiák történetében 9 arannyal és 16 éremmel. Négy világbajnoki cím, négy Világkupa-győzelem és két Világliga-diadal még az eddigi mérleg, és persze számtalan legendás csapat és fantasztikus játékos, egy ország kedvencei, mindannyiunk hősei.

Épp egy évszázada ért véget az akkor ötnapos, három sportágat, úszást, műugrást, vízilabdát – és akkor még csak férfiakat – felvonultató kontinensviadal. A vizes sportágak igazi úttörőnek számítottak, hiszen a nyári sportok közül csak az evezősök, a súlyemelők és az ökölvívók kezdték korábban az Európa-bajnokságok megrendezését.

Hogy épp Budapestre esett a választás, az nagyban köszönhető a Nemzetközi Úszó Szövetség (akkor még FINA, ma World Aquatics) magyar főtitkárának, Donáth Leónak, aki az 1925-ben, az európaiak által felvetett ötletet felkarolta és elérte, hogy a magyar főváros legyen a házigazda. Itthon ugyanakkor elég komoly huzavona előzte meg az akkori egyetlen uszoda átépítését, elvégre a Császárfürdő 33-as medencéje a pólósoknak megfelelt, az úszóknak viszont nem – végül komoly pengéváltások árán sikerült elérni, hogy kialakítsák az ötvenes medencét és az addigi háromezres lelátót 10 ezresre bővítsék, elvégre korábban a sportkedvelők a korabeli sportlap szerint „heringskatulyához” hasonló módon zsúfolódtak be a válogatott mérkőzéseire.

A megnyitón Horthy Miklós kormányzó külön is megköszönte az Irgalmasrend nagyvonalú hozzájárulását az uszodabővítéshez – korántsem melleleg a kormányzó beszédét nem kellett fordítani, mert aztán elmondta angolul, németül, franciául és olaszul is. A vízilabda-tornára végül négyen neveztek – alig több, mint fél évtizeddel a világháború lezárása után Budapest még nem számított vonzó helyszínnek több nyugati náció, így az előző olimpiákon győztes franciák, illetve britek számára.

Együttesünk a németek ellen igencsak könnyed, 8-1-es győzelmet aratott – akkoriban két félidőt játszottak és csere nélkül kellett végigküzdeni a mérkőzéseket, bőrlabdával, támadóidő nélkül, az esetleg kiállítás pedig csak következő gólnál telt le. Első Eb-mérkőzésünket a Barta – Fazekas,

Homonnai II, Keserű II, Wenk, Vértessy, Keserű I felállásban játszotta le a válogatott, az első gólt pedig az akkor már veteránnak számító, már az 1912-es, amúgy nem túl szép emlékű stockholmi olimpián is fellépő Fradi-center, Wenk János szerezte (azt most ne firtassuk, hogy '12-ben hogy került a kapuba a felállítás kapcsán a klubok között kialakult purparlé eredményeként...).

Két nappal később Belgium volt az ellenfél, amely az Eb előtti, antwerpeni felkészülési mérkőzésen legyőzte együttesünket. Nem csoda, hogy az első félidő 0-0-ját a korabeli tudósítások szerint „az új stadion tribünjeinek közönsége szorongva figyelte”, a második játékrészben viszont elképesztő lendületbe jött a csapat, melynek tagjait „tízezer torok lelkesítette”, így 5-0-lal söpörtük be az újabb mérkőzést.

Mivel a svédek is legyőzték a belgákat, velük vívtuk a mindent eldöntő ütközetet épp 100 éve, 22-én: a körmérkőzéses formátum miatt egy döntetlen is elegendő volt a bajnoki cím megszerzéséhez. Nos, az első félidő alapján úgy tűnt, izgalommentes végjátékra lesz kilátás, miután Vértessy József duplájával és Keserű I Ferenc góljával már 3-0-ra vezettünk. A második játékrészben viszont a kétségkívül gyorsabb svédek hamar a nyakunkra másztak két góllal, s miután a kapusuk, Nauman mindent védett, levegőben lógott az egyenlítés, ám végül sikerült megtartani egy gólt az előnyünkből, és így 3-2-vel, százszázalékos teljesítménnyel győzött együttesünk.

Illendő felsorolni az első bajnokcsapat tagjait: Barta István, Czele László, Fazekas Tibor, Homonnai II Márton, Keserű II Alajos, Keserű I Ferenc, Vértessy József és Wenk János – és ekkor dr. Beleznay László volt a csapat edzője (bár az ő szerepe eltért a mai szövetségi kapitányokétól, hiszen a három vezető klubot képviselő triumvirátus döntött a válogatott összetételéről).

Az első Európa-bajnoki cím történelmi sikersorozat kiindulópontjává vált száz évvel ezelőtt: a magyar válogatott nyerte a következő négy kontinenstornát is, jelenleg pedig 13 elsőséggel vezeti az Eb-k örökrangsorát (összesen 27 éremmel), de persze nem csak azt. Noha az 1928-as amszterdami olimpián elsősorban a belső problémák miatt ezüstérmes lett a csapat – amit mindenki óriási kudarcként élt meg –, 1932-től már az ötkarikás játékokon is tarolt a magyar válogatott, jelenleg 9 olimpiai bajnoki címmel és mindösszesen 16 dobogós helyezéssel toronymagasan első az örökrangsorban.

A budapesti Európa-bajnokságot követően az a bizonyos, németek ellen elveszített '28-as döntő volt az egyetlen vereség 1939-ig; a két vesztes mérkőzés között pedig mindmáig egyedülálló sorozatot produkált a csapat, hiszen 11 év alatt 110 mérkőzésen át maradt veretlen.

Forrás: MVLSZ

Tags:

[vízilabda](#) [2]

[magyar](#) [3]

Szórakozás:

[Sport](#) [4]

Forrás webcím: https://www.melano.hu/100_eve_kezdodott_a_vizilabda_aranykora

Hivatkozások

[1] https://www.melano.hu/sites/default/files/articles/100_eves_a_vizilabda.jpg

[2] <https://www.melano.hu/tags/vizilabda>

[3] <https://www.melano.hu/tags/magyar>

[4] <https://www.melano.hu/szorakozas/sport>